

Kedves Olvasóink!

Tisztelettel kérjük, hogy azok, akik szoktak imádkozni és kedvet éreznek hozzá, illetve mindenki mást, akit most ez a felkérés megérint, úgy minden péntek este 20:00-tól kezdődően imádkozzanak velünk a Mécses Imaszolgálatával 21:00-ig. Bár majd minden alkalommal tovább tart az imaest, így lehet azt folytatni körülbelül még fél óráig.

Imaalkalmainkon elsősorban fogvatartott testvéreinkért, a betegekért imádkozunk, illetve azokért, akik valamilyen szándékra imát kérnek tőlünk. Lehet ez családi esemény, tanulással vagy munkával kapcsolatos, netán egy kapcsolat jobbá tételéért.

Előre is köszönjük, hogy velünk tartotok!

Mécses Szeretetszolgálat Imacsoportja

Kegyelem

Gyűlölet uralja most e nagy világot,
megváltod tettekkel, ha rosszért adsz virágot.
Bűn nyomja a lelkünk, folyton csak hibázunk,
azt hisszük nem, pedig sokaknak fájunk.
Szállj magadba mélyen, mennyi bűnt követtél,
gyakran meg kell tenni, hisz mindennap vétkeztél.
Ne csak kérd a kegyelmet, először adni kell,
ha te ezt nem teszed, senkitől ne várd el.
Bocsáss meg azoknak, kik ellened vétkeztek,
így sokkal jobbak lesztek, s el soha nem vesztek.
Ha csak arra gondolsz, s napjaidat nézed,
ha gonoszokat látod, a kegyelmet nem érzed.
Pedig a gonosz is ember, lásd Pált a múltban,
Pál apostol gonosz volt, de jóvá lett Jézusból okulva.
Alázatot mutatott, szeretett, tanított,
ráébredt később, ő nem rosszra hivatott.
Ezt hívja a világ Pál fordultnak,
bár én ezt nevezem igaz alázatnak.
Nem biztos, hogy tudjuk, hogy vétünk ellenük,
megszoktuk a rosszat, amit teszünk velük.
Bocsáss meg azoknak, kik téged nem szeretnek,
ha erre ők rájönnek, soha nem felednek.
Szeretet, alázat, kegyelem a legnagyobb erény,
nem kell semmi hozzá, csak legyél nagyon szerény.
Meghálálja a sors, ha emberként tudsz élni,
felel, erőt ad, megbocsát, s nem kell többet félni.

Szabó István

Csaba testvér gondolatai

Szelíd jósággal, csendes szeretettel egymásból ki tudjuk szeretni a jót. Úgy gondolom, hogy világunkat nem az erőszak, nem a durvaság vitte, viszi előbbre, hanem a szelíd jószág, az önzetlen szolidaritás, a napfény, amelytől kinyílnak a göcsörtös tövises akácokon a virágok, és az emberi szívekben az önzetlen jószág és a testvéri szeretet.

Amikor felfedeztem, hogy valakinek én is fontos vagyok, méretetlen öröm gyúlt a szívemben. És nem is akárkinek, hanem magának az Istennek kellek! Ő teremtet engem: jóságra, szeretetre hívott a létbe.

Nem bírónak kell lennünk, hanem orvosoknak. Álljunk a tévelygők mellé, és segítsünk nekik levetni a páncéljukat! Sohasem szabadna elfelejteni, hogy minden Saulban ott rejtőzik egy Szeretethimnusz.

Augusztusi imaszándékunk:

Számtalan dolog változik körülöttünk a világban, amerre csak tekintünk, feszültség, bizonytalanság vesz körül. Akiben ma megbíztunk, akire tegnap számíhattunk, holnap becsaphat, elfordulhat tőlünk. Néha úgy érezzük, még saját magunkban sem bízhatunk egészen, hiszen ahogyan a világ, mi magunk is alakulunk, s nem teljesen azok vagyunk, mint korábban. Túl harcokon, próbatételeken, csalódásokon, elfáradunk, elbizonytalanodunk, elkeseredünk, rossz felé indulunk, s nem is biztos, hogy vissza tudunk fordulni. Mi tart meg bennünket ebben a felfordult életben? Hozzád emeljük gondolatainkat, feléd tárjuk karjainkat Urunk! Te légy a bizonyosság, Te légy a soha nem változó, folyton átalakuló életünkben!

Kire haragszom!?

„Ne bosszankodj föl lelkedben hirtelen, mert a bosszankodás az ostobák szívében tanyázik.”

(Préd 7,9)

Egy műszaki tárgyat vásároltam, majd munka közben derült ki, nem úgy működik, ahogy azt elvárnám tőle. Felhívtam az ügyfélszolgálatot, hogy az általam vásárolt termék hibás. Először egy hangfelvételt kellett végighallgatnom, ami elmondta milyen lehetőségek közül választhatok. Ezután várakoztattak és egy nem kellemes zenét kellett hallgatnom. Végül a hívásomat átirányították egy másik osztályra, ahol a kapcsolat megszakadt. Újra kellett kezdenem az egészet. Mire sikerült elérnem egy segítőkész embert, már dühös és követelőző voltam.

Aztán rájöttem, nem úgy viselkedtem, ahogy egy megértő embernek kellett volna. Vajon én is feldühítem az ügyfélszolgálat munkatársát? Megbántottam az érzéseit? Egy gyors bocsánatkérés kellett ahhoz, hogy a beszélgetésünk barátságos legyen.

Végül is nem ő dühített fel, hanem maga az eljárás.

Egy nyári napon erdei gombaszedésre indultam. Észrevettem, hogy az egyik tűzrakóhely körül sok az eldobált flakon, műanyag pohár, konzervdoboz.

Gondoltam szégyen, hogy egy ilyen helyet szemétlerakónak tekintenek. Tovább mentem és hátrahagytam az elszórt szemetet. Sem szemeteszsák sem eszköz nem volt nálam a megoldáshoz. A hirtelen düh, amit éreztem, nem segített a probléma megoldásán. Eszembe jutott egy filmbéli szöveg:

„Ha csak nem vagy kész tenni valamit a probléma megoldásáért, hagyd abba a panaszkodást!” Ezt a problémát elmondtam a Főerdész úrnak és munkaidőben ösz-

szetakarítottunk. Azóta mindig viszek magammal szemeteszsákot és ha kell, kihelyezem a tartóhelyére, másoknak is példát mutatva ezzel.

„Miért nézed a szálkát a testvéred szemében, a saját szemedben pedig még a gerendát sem veszed észre?” (Mt 7,3)

Ez az igeszakasz arra emlékeztet, vagy ítélkezve másokra mutogatok, vagy munkához látok és a megoldáson dolgozom.

Könnyű panaszkodni, haragudni, azonban megoldások nélkül mi értelme van?

A szomszédomban lakik egy idős férfi, hívó, templomba járó ember. Több gyümölcsfa van a kertjében, amit már nem tud gondozni. Én minden évszakban ellátom a kertészi munkát, a fák metszését, fűnyírást és a termés leszedését is. Egyik évben felajánlotta az ismerősei körében, hogy bárki jöhet gyümölcsöt szedni a fáról és a lehullottakat is. Csak annyit mondott: ősszel a leveleket segítsenek összegyűjteni. Sokan eljöttek a szedés érdekében, és hálásan megköszönték az idős gazdának és nekem is, hogy milyen szépek a fák és a gyümölcsök.

Este beszélgettünk és megkérdeztem, vajon eljönnek amikor csak dolgozni kell?

A szomszéd annyit mondott:

Istent és a fát nem dicsérte meg senki, így nem számíthatunk rájuk a munkában. A fák és gyümölcssei Isten ajándéka és alázattal ringatóznak a szélben, harag nélkül. És ezt Ő jól tudta, mert minden évben így ment.

Egy erdei túrázás közben az egyik kútnál pihenőt tartottunk. Másik csoport is volt ott, akik a tűzrakó helyet elfoglalták. Boszszús voltam, mert tovább kellett menni.

Elterveztem, megmutatom a családomnak az őzeket, akik a vízhez szoktak járni. Van közöttük egy szép agancsos állat, aki háznál nevelkedett és filctollal írtak az agancsára. Már indulni akartunk, amikor az egyik hölgy énekelni kezdett Istenről. Lassabban szedelőzködtem, mert tetszett az ének. A végén megkérdeztem, miről szól a dal, mivel szlovák nyelven énekelt. Azt mondta: Isten mindenkit szeret, csak körül kell nézni és meglátjuk. Körülnéztem és láttam az erdő szélén sorakozó őzeket, mintha az énekre jöttek volna oda. Én elmondtam a történetét a megjelölt állatnak és távcsővel látni is lehetett. Ezek után elindultunk és a haragot egy kellemes érzés váltotta fel. Főlösképes haragudni. Isten mindig szeret bennünket.

A börtönben való életem elején saját magamra haragudtam. Miért kerültem ilyen helyzetbe? Ezt nem lehet megbocsátani. Nem is akartam. Egyszer a Szeretetszolgálatban hallottam egy kedves hangot, ami megváltoztatta az egész életemet. Hitre és életre hívott és én követtem. Most a legjobb barátom és levelezőtársam. Köszönöm a segítségeket. Az Úr áldásával

B.László

A harag

Azt gondolom mindnyájan ismerjük a haragot. Találkozunk mások haragjával, de találkozunk saját haragunkkal is. Ismerős a következő megjegyzés: „Fél éve nem beszélek XY-nal, mert haragban vagyunk egymással.” Van, aki haragban van az egész világgal és van, aki önmagára is haragszik.

Az emberi létezés sok negatívuma közül az egyik a harag. Már kisgyermek korban megjelenik és a halálig kísér bennünket. Haragudhat-e a hívő ember? Valaki azt mondaná, hogy: „Nem!” Attól még fog haragudni. Isten Igéje azt mondja: *„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek: a nap ne menjen le a ti haragotokkal,”* (Efezus 4,26). Lehet-e kezelni a haragot? A Szentírás szerint igen. Azt mondja, a nap ne menjen le az ember haragjával, hanem ezt a haragot imádságban vigye az Isten elé, és Isten jelenlétében az ember haragját felváltja a megbocsátás.

Maga a „Miatyánk” is arra tanít, hogy úgy bocsásson meg nekem az Isten, ahogy én bocsátok meg a másik embernek. Felvetődik a kérdés, hogyan tud Istennel élő kapcsolatban lenni valaki a harag állandó tüzével szívében? Isten szeretetének igazsága a megbocsátást munkálja, nem a haragot. Jakab azt írja: *„mert az ember haragja nem szolgálja Isten igazságát.”* (Jakab 1,20).

Már hívő ember voltam, amikor egy társammal konfliktusba kerültem, ami majdnem tettelességig fajult. A zárkában imádkoztam, amikor Isten arra indított, hogy menjek és kérjek bocsánatot, nem törődve a következményekkel. Így tettem, és el lett rendezve a kettőnk ügye, sőt! Jó alkalom nyílt a bizonyosságtételre... és nem ment le a nap a haragommal, mert nem tápláltam a haragom, hanem Isten előtt megbántam indulataim, és rendeztem a másik emberrel is. A harag nem szolgálja az Isten igazságát, ám a megbocsátás igen.

Sokan ülnek börtönben, mert a harag tüze hirtelen előntötte őket és nem tudták kezelni haragjukat. *„A hirtelen haragú bolondságot követ el, ...”* (Példabeszédek 14,17a). Isten képes megóvni bennünket, amennyiben Igéje bennünk lakik: *„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.”* (Zsoltárok 119,11). Isten befogadott beszéde: Krisztus, aki két évezreddel ezelőtt testet öltött, és aki képes ma is testet öltetni, amennyiben valaki befogadja a Róla szóló evangéliumot.

Aztán az ember haragján kívül itt van még az ördög haragja, aki tombol jelenvaló világunkban. Ez a harag meglehetősen látványosan arat az embermezőkön, ami harag elől egyedül Isten képes oltalmat adni. *„... jaj a földnek és a tengernek, mert szállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van.”* (Jelenések 12,12b). Isten nem haragot szító, hanem békességet, megbocsátást kínál minden ember számára.

Nos, az emberek jelentős része visszautasítja Isten „békejobbát”, fiát, az Úr Jézus Krisztust.

Nemrég egy lerészegedett embert próbáltam felsegíteni, aki vérző fejjel feküdt a földön a biciklijével együtt. Agresszíven utasította vissza a segítségem, azt ismételte, hogy semmi gond. Sajnos a világ helyzetét láttam ebben a nyomorúságos eseményben. Mert az emberiség is a gonosztól elkábítva, kivérezve fekszik az élet útján, ami a halál felé vezet.

Időnként megélem az evangélium visszautasítását azzal, hogy „nincs gond”, „semmi gond”. Pedig Isten nélkül már most is van, amikor pedig utolsót dobban a szív, akkor lesz majd igazán nagy a „gond”. Isten Igéje beszél az Istent visszautasító ember helyzetéről is. *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta.”* (János 3,36).

Szívből kívánom, lásd meg lelki szemeiddel Isten hívását, fogadd el és térj meg bűneid megvallása által az Úr Jézus Krisztus keresztyénje alatt, elnyerve Isten bocsánatát Jézus véérért.

Szeretettel üdvözlök minden Olvasót, Isten áldását kívánva életetekre!

Boros Lajos

A barátság

A mai világban nagyon sokan és könnyen jelentjük ki azt a szót, hogy barát.

Viszont felmerül a kérdés, kinek mit jelent a barát és/vagy tisztában vagyunk-e a szó jelentésével, és ki az, akit a barátunknak nevezünk bátran, büszkén és őszintén.

Véleményem szerint a mai világban egyfajta barátság létezik. Velem ellentétben azonban nagyon sok embertársam azt mondja, hogy nem csak egyfajta barátság létezik. Vannak akik szerint van férfi és nő közti barátság is.

Ezen állítással nem tudok egyetérteni az alábbiak okán. Volt a múltban olyan nő az éle-

temben akiről azt gondoltam, hogy valóban baráti kapcsolat van közöttünk, ám rövid időn belül fény derült arra, hogy ez merőben másként van, ugyanis ezen nő tovább gondolta ezt a dolgot és szintet akart lépni a kapcsolatunkban. Egy szép napon közölte velem, hogy ő szerelmes lett belém és neki ez a meglévő kapcsolat nem kielégítő, párkapcsolatot akar velem kialakítani. Önmagában ezzel számomra az volt a probléma, hogy volt barátja!

Közöltem vele, hogy nekem ez nem fér bele, mert az ő párja az én egyik barátom volt!

De most térjünk rá az igazi barátságra!

A mai világban nagyon meg-

fontolom azt, hogy kit nevezek barátomnak, ugyanis a Sátán szüntelenül munkálkodik, így könnyen érheti fájdalmas csalódás az embert, ez velem is számtalanszor megtörtént. Volt akiről azt állítottam, hogy barátom, de kibújt a szög a zsákból és kiderült, hogy csupán érdekbarát!

Ma már meglátom azt, hogy ki az, aki igazán a barátom, és hála Istennek vannak is barátaim!

Számomra fontos, hogy akit a barátomnak tartok, az legyen megbízható és őszinte, érdekek nélkül!

Olyan emberek ma a barátaim, akikkel bátran és nyugodtan megoszthatom a gondolataimat, nem használnak ki és nem élnek vissza a bizalmammal! Ez fordítva, visszafelé ugyanúgy van részemről.

Olyan emberek a barátaim, akikért feltétel nélkül kiállok bárhol, bármikor, bárkivel szemben és ez az ő részükről is ugyanígy van! Egy utolsó gondolattal zárnam le a gondolatmenetemet.

Nem az az igazi barát aki emlékkönyvbe ír,

Hanem aki veled együtt érez és veled együtt sír!

Baráti üdvözléssel:
Red Fox

A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közöny. A szépség ellentéte nem az ocsmányság, hanem a közöny. A hit ellentéte nem az eretnokség, hanem a közöny. És az életnek nem a halál az ellentéte, hanem az élet és halál között választani nem hajlandók közömbössége.

Elie Wiesel

A remény nem optimizmus. Nem meggyőződés, hogy valami jól fog végződni, hanem bizonyosság, hogy valaminek értelme van, függetlenül attól, hogy hogyan végződik.

Václav Havel

Red Fox alkotása

Azt a fűzfán fűtyülő rézangyalát

Templomban a pap prédikáció közben egyszer csak felszólítja a híveket: Alljon fel az, akinek nincs ellensége! Néma csend, a tücsök ciripelését is hallani, amikor lassan feláll egy 95 éves néni. A pap elképedve kérdezi: Mari néni, magának nincsenek ellenségei? - Nincsenek, bizony. - Hát ezt hogy csinálta? - Mind meghaltak a rohadékok.

Valószínűleg nem erre gondolt Jézus, amikor az ellenszerezetről beszélt. De szó, ami szó - úgy tényleg könnyű szeretni az ellenségeinket, ha nincsenek. Mari nénivel ellentétben szerintem mindenkinek vannak. Ha nem is kifejezett ellenségek, olyanok, akiket messze elkerülök; akikkel nem állok szóba; akik, ha szemben jönnek, átme-
gyek az utca túloldalára.

Magammal ezt nem tudom megtenni. Elkerülni magamat, ha haragszom magamra, sajnos napi 24 órát együtt kell élnem magammal. Még a harag se igaz... a legtöbb hibám vagy ballépésem csak bosszant. A harag és a bosszúság között óriási különbség van. A harag alapvetően pozitív dolog, mint énvédelmi mechanizmus. A harag energia, hogy megvédjem önmagam, és ezt az erőt arra is tudom fordítani, hogy változtassak, amin tudok. A bosszúságot idegesítő szokásaim okozák, amiket nem tudok levetkőzni. Valljam be, nem is akarom. Olyan szokások, amikről tudom, hogy rosszak és kéne rajtuk változtatni. De amíg csak kéne, addig nem lesz belőle semmi. Amíg kényelmesebb a rossz, mint a változtatással járó kényelmetlenség, addig minden marad a régiben. Harag - energia nélkül.

Jézus is haragudott. Emlékezzünk csak, amikor kötélből osztott font és elkezdte csépelni a templomban azokat, akik oda nem illő dolgokat vittek. Egyben ez nagyon szép példája a harag

megélésének. Nem az emberek a baj, hanem a tettük.

A Szentírásban a harag pusztító energia. Legtöbbször Isten haragját említik a szent írók. Ami az én haragomat illeti, biztos nem tudnám megtartani, hogy kenyeret dobjak vissza, ha kövel dobnak. Úgy élehetőbbnek tűnik a mondás, hogy ha „Megdobnak kövel, dobd vissza kettővel!” De ez nem megoldás, mert akkor kettőre négy a válasz, arra nyolc, aztán meg hamar el is felejtjük, ki kezdte és miért. A szent írók a saját igazuk megerősítésére hívják a ’bosszúállás’ Istenét (Zsolt 94), illetve figyelmeztetnek, hogy ne magunk legyünk a bírók a saját ügyünkben (’Enyém a bosszúállás, én megfizetek.’ vö. Róm 12,19). A Mária Evangéliuma (rockopera) János apostola könyörög, hogy sújtson le ellenségeire az Isten haragja. Dühében átérzi a hatalommal szembeni tehetetlenségét, s egyet tehet: imádkozik. Lehet-e negatív indulattal imádkozni? Hogyne. És akkor kiengedem a kezemből a gyeplőt. Istenre is lehet haragudni. Sőt, Vele a legjobb veszekedni, mert nem sértődik meg.

A Szentírás mégis óv a haragtól. Attól hogy a keletkezett erőt más kárára használjuk fel. Jakab apostol ezt írja: Értsétek meg, kedves testvéreim: „*Legyen minden ember készen a hallgatásra, de késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert haragjában az ember nem azt teszi, ami Isten előtt igazságos.*” (Jak 1,19-20). Haragomban indulat vezéreltté válok, olyat teszek, amit később esetleg megbánok. Biztos sokan ismertek hangulatembereket, akik *mindig* indulatvezéreltek, s nem lehet a közelükben megmaradni. Ettől óv az apostol, s a másik is: „*Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött.*” (Ef 4,26).

Lázár Ervin Berzsiánja azzal a különleges képességgel van meg-

átkozva, hogy amit haragjában mond, az teljesül. A város számára ez akkor katasztrófa, mikor a fűzfán fűtyülő rézangyalok áttérjednek az akácokra, hársokra, juharokra és platánokra. Berzsián számára ez akkor tragédia, mikor a sok rosszkívánság (csapjon bele a mennydörgös ménkü stb) felgyűlik benne feketeségként, és megvakul. A történet végére ugyan nem tanul meg uralkodni az indulatain, ám haragjában jót kíván. „Az egész utca legyen tele virággal. Az egész város! Nyíljanak ibolyák, bodzák, szarkalábak.” Ez a pozitív megélése haragjának kiűzi belőle a sötétséget és megtelik világossággal. Legyek, legyél olyan, mint Berzsián.

Réka

Kanalak

Nem születtem nemesnek,
Nincs címerpajzsom.
Az örökségem szellemi,
Ez minden vagyonom.
Pőrén jöttem a világra,
Úgy megyek a másvilágra.
Születni tudni kell.

Egy nemesnek, ha kihál a neve
A pajzsát is lefordítják vele
Születni tudni kell!
Jó időben, jó korban,
Ezüstkanállal a szájban.
Nekem is volt kanalam,
Kemény bükkfából.
Fényes lett a használatból.
Repedezett, ütött-kopott,
De ezüstösen ragyogott!

A végrendeletemben osztogatok,
Néhány csapongó gondolatot.
Semmim sincs.

Semmim sincs, mit hátrahagyhat-
nék

Ez ám a hagyaték!
S mikor majd megkérdezik:
A kanalamat hová tettem?
Az ezüstöst?
Azt elvesztettem...

Lenhardt Mihály

Ne nyugodjon le a nap a te...

A családom több generáción keresztül árulta az Istennek szánt áldozati állatokat. Kezdetben még a város piacán, majd a Pogányok Udvarán, ahol apámnak, sőt már az ő apjának is állandó helye volt a galambárusok között. Az ő idejében még jól ment az üzlet. Az ország távoli részeiről érkező embereknek nincs lehetőségük a szigorú előírásoknak megfelelő minőségű állatokat hozni. A Jeruzsálembé özönlő tömeg igényeinek kiszolgálása, állatok árusítása egyre nagyobb üzletet jelentett a kereskedők és a vallási vezetők számára. A pénzszerzés vágyának eluralkodása egyre nagyobb teret engedett a vásárlók megkárosítására. Az egyre magasabb hely és kenőpénzek megfizetése pedig olyan terhet jelent napjainkban, hogy az már befolyásolja az áldozatra szánt állatok minőségét is. Mindennek ellenére a húsvéti áldozatbemutatás elkerülhetetlen, mivel a hagyomány szerint így lehetett elnyerni az Örökkévaló áldását és persze a vallási vezetők jóindulatát is.

A kezdeti csendes alkudozás a szokásos módon vált egyre hangosabbá: a viták és veszekedések mellett az áldozatra szánt állatok bőgése is betöltötte az udvart. Az állott gyümölcs és a hervadó virágok szaga keveredett az emberi és állati szagokkal: bűz, piszok és legyek mindenütt. A zajok és szagok nyomasztó elegye nem csak a templomi ceremóniát zavarta, hanem az udvar eredeti rendeltetésének a megvalósulását is akadályozta azáltal, hogy a pogányok az Örökkévaló dicsőségének a megtapasztalása helyett a nyereszkeskedők paradicsomába kerültek. A helyszínen tartózkodó koldusokat és betegeket mindenki levegőnek nézte, részvétre és könyörlésre senki nem számíthatott a pénzváltó asztalok árnyékában. Sójajukat és könyörgésüket a pénzcserzés nyomta el.

A szokásos módon indult a nap, és semmi nem utalt a váratlan eseményekre, amíg a Tanító meg nem jelent az udvar bejáratánál. Azonnal észrevettem és ettől a pillanattól fogva nem is voltam képes elszakítani róla a tekintetemet. Szemének egyetlen pillantásával áttekintette a káoszt úgy, mint aki e nélkül is tisztában van a körülményekkel. Látva az áldozati rendszer kiüresedését és hiábavalóságát, a hatalmat és erőt sugárzó arcon különös tűz és fény villant át. Harag? Talán igen, mivel jobb szót nem találok rá. Mellbevágó ereje átjárta a testem és lelkem minden porcikáját. Kiegyezett belőlem minden olyan érzést és vágyat, melyek bűnös életem évtizedei alatt rakódtak rám. A bűn béklyói lehullottak rólam. Tisztának és szabadnak éreztem magam. Éreztem, tudtam, hogy nem árt nekem, és csak a szeretettel teljes Mindenható iránti félelem maradt bennem. Csak állt, azonban így is egyre több tekintetet vonzott magára, pillanatról pillanatra egyre nagyobb lett a csend. A kínos és feszültséggel teli hangulatban egy házigazda méltóságával indult el.

Menet közben a kezével vékony kötelekből sodort korbácsot

anélkül, hogy rátekintett volna. Azonnal kitört a pánik, és rémület uralkodott el a tömegen, mindenki menekült. Felborított pénzváltó asztalok és székek jelezték útját, ettől és a suhogó kötélkorbácstól függetlenül személyi sérülést nem tapasztaltam. Elámulva néztem, hogy a tanács és a vezető papi réteg tagjai a gazdag kereskedőkkel együtt rémülten térnek ki az útjából. Az udvar pillanatok alatt kiürült. Csend és békesség töltötte be a teret, mely így egyre inkább volt hivatott bemutatni az Örökkévaló dicsőségét. Néhányan ott maradtunk, a szegények és nyomorékok egy részének amúgy sem lett volna hova menni. Amikor kifejezetten felénk fordulva megkezdte tanítását, a korábban látott harag úgy eltűnt a tekintetéből, mintha soha nem is lett volna. Csak a mindent átható szeretet tükröződött a szeméből és minden mozdulatából. Most tapasztaltam először, amit már sokszor hallottam róla: az emberek gyógyultak a közelében testi és lelki értelemben egyaránt. Szavait hallgatva döbbsentem rá az igazságra, miként az udvart tisztította meg, úgy szabadítja meg a lelkeket is a bűn megkötőző fogságából. Ezért jött közénk. Ez a küldetése: helyreállítani a kapcsolatot Isten és ember között. Az elmenekült vezetők egy része lassan visszalopakodott az udvarra, és az oszlopok mögül leskelődve figyelték, hogy a nép egyszerű tagjai az általuk megvetett koldusok és nyomorékok átszellemülten hallgatják a Tanítót, egy ács fiát, aki elől ők megszégyenülve menekültek. Kezdetben kerültek az egymás közötti szemkontaktust szegényükben. Ez azonban nem tartott sokáig. A közös cél gyorsan összekovácsolta őket, és bosszúszomjas tekintetük nem sok jót ígért a jövőre vonatkozóan.

Misi

Tanács szabadulóknak és sorstársaimnak

Sziasztok, Olivér vagyok és elmesélem történetemet!

Gyerekkoromban 12 évesen kezdtem a világ legolcsóbb és legjobb drogjával (csavarlazító spray). 55 Ft volt, de olyan hatással volt rám, hogy a boldogság szó kevés ahhoz az érzéshez, amit a doboz tartalma nyújtott a testemnek. Szerelmes lettem belé! A 80-as évek vége és a 90-es évek talán a legmeghatározóbbak, életem egyik legjobb kezdése volt ez az időszak.

Itt szeretném kiemelni a történetemből, hogy jó módú családból származó gyerek voltam, ám szüleim, családom többi tagja, testvérem sem tudtak megállítani a lejtőn. Mivel idővel betiltották a sprayt, a 90-es évek elején egy Sterbinszky bulin csak annyit kérdeztek: kell bogyó? Mi az? Jó? Majd megtudod - és már be is dobtam a dolláros bogyót. Hát bejött, igencsak bejött! Sokkal boldogabb voltam, mint valaha - akkor azt gondoltam. Jött a következő kérdés: szívsz egy csíkot? Mire válaszoltam volna már az orromban volt egy összehajtott zöld ezres és jött a dollárosra. Azt az érzést nem akartam, hogy elmúljon soha, rabjává váltam azonnal az amfetaminnak.

Az első ilyen találkozásomon a drogokkal három napig táncoltam a város legjobb díler csájával, akivel utána két évig együtt éltem. Együttélésünk folyamán picikét lenéztem a füvet szívó ismerőseimet, mert én pörögni akartam, de 3-4-5-6 napig fent lenni kemény dolog, viszont élvezetes. Az orgazmus után a legjobb érzés a világon. Mivel aludnom is kellett, így szívtam a füvet is, ami meglepetésemre még jól is esett. Tudtam enni, aludni. A fűtől még azon is röhögtünk a csajommal, amikor

elmesélte, hogyan lett öngyilkos az anyja. Komoly dolog a fű is! Aztán egy nap felmegyek a barátomhoz, aki éppen egy egy millis fecskendővel 20 egyseget (Amfetamin) lőtt be magának. Látnotok kellett volna az arcát, elmondhatatlanul boldog volt. Hű - mondom - ez ilyen jó? Próbáld ki Olivér löve, ott egy fecsi! Hát nem kellett többet mondania. Kánál, szűrő, kicsi víz, cucc felmelegítve, felszívás szűrőn át és tűz. Hűűűűű! Ez nagyon kemény, nagyon jó, én már csak így akarom fogyasztani, más-hogy nem jó. Keverve egy kicsit kokainnal, heroinnal, exivel, bélyeggel, olyan hatást fejtett ki, hogy azt mondtam: én így akarok meghalni, ilyen boldogan és szárnyalva, ennél jobb dolog nincs a világon, mint a drog. Azt ihattam és annyit, amennyi jólesett, mert a cucctól nem tudtam berúgni, a cucc sokkal erősebb volt.

Amikor aludni akartam, füvet szívtam vagy gyógyszer szedtem be (Rivotril, Xanax), amitől tudtam aludni pár órát. Minden jó volt, a szex, az életem, boldog voltam. A családom nem tudott már parancsolni: így meg úgy, ne csináld kisfiam, meg minden, nem érdekelt. Hagyjon békét mindenki, aki nem drogot ad, ne szóljon hozzám!

„Mélypont”

Aki drogozott, tudja milyen költséggel jár. Árulod, jó minden, meg van mindened, még jóval több is, mint ami kellene. És egyszer csak azt veszem észre, egyik pillanatról a másikra dögszagtól bűzlöttem, mert egy tíz emeletes ház tetején aludtam egy húsbolt mellől elvitt kartonpapíron. Nem volt kihez szólnom, csukott ajtók, bűdös és éhes voltam, kellett a drog, pénz nem volt. Hát akkor betörök - gondoltam. Működött, kezdtem éledezni, majd, hogy gyorsabban menjen, ezt is kirablom, azt is kirablom - gondoltam. Működött, sikerült, jaj, de jó! Kezdtem visszaállni a talpamra, de hogy milyen áron, az nem érdekelt, fittyet hánytam rá. És így haladtam felfelé, amikor váratlan vendégek jöttek.

„Rendőrségről a börtönbe”

Első börtönbe kerülésem 1992-ben volt, majd '95-től '96 decemberig, amikor is szabadultam. Ez idő alatt a gyógyszerek váltották fel a drogokat, legalábbis helyettesítették, mert a hatásuk nem olyan jó, mint a drogé, de a börtönben ehhez lehet legjobban hozzáférni, hogy - úgymond - kordában tartsuk a testünket. Működött!

„Látogatás”

A látogatásokon mindig mindent megígértem: soha többet, biztos, hogy nem és így tovább. Olyan jónak tűntem, amilyennek látni akartak, közben csak egy volt az agyamban: Istenem, mikor szaba-

dulok, olyat lövök, hogy gyere le jóisten! Szétszívom magamat, csak engedjétek már ki! Megállíthatatlan leszek!

Eljött a várva várt nap, szabadultam. A kapun kilépve barátaim és barátnőm vártak. Amikor megcsókoltam a csajomat, a nyelvén két darab bogó volt! Jaj, de szeretlek szívem egyetlen királynője, ügyes vagy! A kocsiiban már vártak a csíkok. Mi ez, kokain? A, ez az! Fecskendőt hoztatok? Már el van készítve, a benzinkúton majd belövöd magad. Mire én: azonnal állj meg a villanyoszlopnál. Kinyitottam az ajtót és a fényben azonnal belőttem magam. Még az sem érdekelt, hogy az út szélén állok és a ház előtti padon ülő ottlakók végig nézik. Felnéztem - csókolom - be az ajtót és tűz. A baráti köröm jó bulit csinált, nagyon jól! Csak egy két nap múlva mentem haza köszönni. A szüleim, a nagyszülők, testvérem, mindenki látta, hogy be vagyok állva. Most már hagyd abba, nem volt elég stb.? Majd én tudom! De a beszélőn nem ezt mondtad! Mindegy mit mondtam, ez van és kész!

„Azt hittem, minden jó!”

Mikor újra belevágtam mindenbe, jöttek az újabb dolgok, balhék, bulizás, egy-két rendőrségi ügy. És csak gyűjtöttem az ügyeket. És így ment: börtönbe be-ki-be-ki, drogok - gyógyszer - alkohol, börtön.

„Mindenki megváltozott!”

Az utolsó szabadulásomkor már a szüleimhez mentem elsőre, meg a testvéremhez, aki megpróbálta munkával helyrehozni az életemet. Az élettársam nagyon szeretett. Olivér, gyereket akarok tőled! Oké! Azonban előbb legyen lakás, berendezés és egy kis pénz, hogy majd legyen miből nevelni és dolgozni sem ártana.

„Hiányok és menekülés”

Mindenki rága a fejemet. Olivér így, Olivér úgy! Mikor jössz haza, hová mész? Mit csináltam? Egy pub-ban dolgoztam, majd belekezdtem rendszeren és elindultam újra a lejtőn. Semmi nem jött össze, semmi! Csak a drogok, a pia, a gyógyszer számított és egyre jobban süllyedtem lejjebb. Nem hallgattam senkire és nem érdekelt, hogy ki mit akar. Csak azt tudtam, hogy menekülnöm kell, mert összeomlottam és nem akartam, hogy lássák, mert makacs, hülye, meggondolatlan emberré váltam.

„Újra a börtönben”

Jelenleg életfogytiglani fegyházbüntetésemet töltöm gyilkosság miatt. Mikor írom ezt a levelet 50 éves vagyok és még 30 év van vissza. Azt tudom mondani, hogy megérdemlem a büntetésem. 43 évet kell ülnöm. 80 évesen, ha minden jó, kerülök bíró elé. Szerintem erről ennyit!

„Elvesztések”

Édesapám 51 évet élt együtt édesanyámmal, mikor is 2022.02.15-én eltávozott. Nagyszülőm ugyancsak ez évben 2022.08.08-án távozott. A fájdalmat, amit áldozatom családjára érzett, azt a fájdalmat éreztem négy fal között magatehetetlenül. A börtönben egyedül maradtam és a gyógyszert gyógyszerrel időszaka jött.

„A hit”

Mikor ezek a halálesetek megtörténtek, felmentem a kápolnába. Tibor atyának meggyóntam, haragomat elmondtam, de pár hónap múlva megint mentem gyertyát gyújtani. Ekkor az atya beszélt nekem a Mécses Szeretetszolgálatról. Elmondtam az atyának milyen életet éltem, mennyi rosszat tettem és hogy bűnhődnöm kell. Nem ismerem ezt a vallási világot meg mindent, ami vele kapcsolatos. Mire ő: nem baj fiam, feljössz, megnézed milyen, aztán ha nem tetszik, nem jössz többet.

„Áldom a napot”

Nem tudom elmondani azt a csodálatos érzést, amikor elsőre beléptem a Mécses online találkozó-jára és amikor felnéztem a vetítövászonra, előtttem 10-20 idegen ember és engem akar hallani. Mintha mindig is közjük tartoztam volna, olyan jó érzés fogott el, hogy a mostani fejemmel gondolva, még a drogok sem adtak olyan löketet, mint amikor azt ott, élőben kaptam. Csak úgy áradt a Szeretet és úgy voltam hirtelen, hogy hát én ismerem őket, csak nem tudom, hogy honnan, olyan érzésem volt. Csodálatos!

„Ma 2025.05.15-e van”

Három éve vagyok tagja ennek a gyönyörű, csodálatos közösségnek és büszke vagyok ezekre az emberekre. Amit értünk tesznek nem csak jó, hanem rávilágít olyan dolgokra, amiket nem akartunk, vagy nem vettünk észre. A hit világában mutatják meg a helyes utat! Egy olyan utazásra hívnak, ami megváltoztatja az ember életét örökre. Nem kell kötelezően semmit csinálnod, mert idővel örömmel teszed. Csak hallgatnod, figyelned és beszélgetned kell, és ha nincs bátorságod, nem kötelező semmi. Ja, és ami a legfontosabb: olvasnod kell! Nem muszáj, mégis higgyetek nekem, örömmel fogjátok olvasni a Bibliát! Olyan boldogságot ad! Türelemmel, megbocsátással, szeretettel van tele, nem lesz szükséged semmilyen drogra, gyógyszerre, alkoholra, ha szabadulsz! Mert legyen történetem intő példa!

„Tettem”

Mindössze annyi volt, barátom csúnyán beszélt a szüleimmel - ezért kellett meghalnia. Nem tudom, mert nem emlékszem. Öt napja voltam fent a drogoktól, gyógyszerektől, italoktól. Tényleges életfogytiglant kaptam, amit elfogadok és megérdemeltnek tartok.

„Tanács”

Hogy még jobban emlékezzek tettemre és előletemre: lélegeztető gépet kell használnom alvás közben, mert az idő során annyira tönkre tettem a testemet. 50 évesként, meg kell éljem a 80 éves kort, ahhoz, hogy szabaduljak. Úgy döntöttem, 37 év után eldobom az utolsó tiltott dolgot, a gyógyszert. Napi 8 mg Xanax, plusz 20 ml kedélyjavító. Többé nem kell! Hanem inkább megköszönöm a Mécses Szeretetszolgálatnak és levelezőtársamnak, akit nagyon szeretek, mint embert és pótanyát, valamint édesanyámnak, aki tartja velem a kapcsolatot, hogy kitartanak mellettem és megmutatták azt a fajta világot, amiben elmondhatatlanul boldog vagyok, a Hit világát! Áldom őket ezért és köszönöm a Mécses Szeretetszolgálat minden tagjának!

„Remény”

Ha valaki, akkor én okkal mondhatom, hogy nem szabad feladni! Ha a történetemet olvasod, valószínűleg börtönben vagy, vagy odakint az életben. De egyre kérlek: ne drogozz, ne gyógyszerizz, vagy ne igyál, mert ez lesz a vége: Börtön! Ne szégyellj segítséget kérni! És ha kint vagy ne szégyellj egy templomba elmenni-betévedni, valamilyen hit gyülekezetbe járni, vagy olyan időtöltést választani, aminek következtében biztosan nem fogsz börtönbe kerülni.

Köszönöm szépen, hogy megoszthattam veletek történetemet! A Mécses Szeretetszolgálatnak, hogy új embert kovácsoltak belőlem! Köszönöm szépen!

„Társaimnak”

Első Péter levél, 4. fejezet, 15-16 versek: Közületek senkit se azért érjen szenvedés, mert gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy a mások ügyébe avatkozik. Ha pedig, mint keresztény szenved, ne szégyellje, hanem dicsőítse Istent ebben a névben. Ámen.

Sz. Olivér

Buzási Gyula festménye

A barátságról - általánosságban

Két ember közt kialakuló kapcsolat: barátság. Mindannyiunknak van az életében ilyen személy, valaki, akivel bármit megoszthatunk, bizalmunkba fogadjuk és olyannak szeretjük amilyen az esetleges hibáival együtt. És persze ő is hasonlóképpen viseltet irányunkba. Az alábbiakban három aforizma segítségével szeretném megvilágítani ennek a csodálatos emberi kapcsolatnak a lényegét.

„Legnagyobb ajándék az életben egy igaz barát.” (Seneca)

1. Két ember egyszer az erdőben sétált, amikor egy medve bukkant fel a semmiből. Egyikük, aki észrevette, az út menti fához szaladt és felmászott rá anélkül, hogy figyelmeztette volna a társát. A másiknak annyi ideje maradt, hogy a földre vesse és halottnak tettesse magát. A medve körbeszaglászta, bökdöste az orrával és mintha a fülébe súgott volna valamit. Kisvártatva a medve otthagya a mozdulatlan férfit, mivel tényleg halottnak hitte. Erre a másik ember lemászott a fáról és megkérdezte: „Mit súgott a füledbe ez a fenevad?”. Mire a földön fekvő így válaszolt: „Azt, hogy soha ne utaz-

Buzási Gyula festménye

zak olyan baráttal, aki a veszély első jelére cserben hagy!”. Ebből a történetből látható, Seneca nem ilyen barátról mondta, hogy a legnagyobb ajándék.

„Tehát mi a barátság? Egyazon lélek, mely két testben lakik.” (Arisztotelész)

2. Ez a gondolat az együvé tartozást hangsúlyozza, két fizikai síkon külön test, akiknek közös lelke. Azt mutatja meg, hogy a barátság olyan szeretetkapcsolat, ami boldoggá tesz; megkészezi az örömről, ugyanakkor megfelel a bánatunkat. Minden lelki tapasztalást megosztanak a barátok, valóban úgy funkcionálnak, mint két fele a nagy egésznek, ezáltal téve teljessé egymás életét, a közös létezés, az összetartozást. Ha egy metaforába kéne öntenem az arisztotelészi gondolat lényegét, akkor úgy fogalmaznék, hogy barátságban lenni olyan, mint a lelkükönél összenőtt sziámi ikerpár.

„A barátainkkal Isten kér bocsánatot tőlünk a rokonaink miatt.” (Ismeretlen)

3. Ebből az aspektusból vizsgálva a barátság olykor valóban mélyebb kapocs lehet, mint a rokonsági kötelék. Tekintsünk egy kicsit az idézet mögé, és kiolvashatóvá válik, hogy a rokonainkat „készen kapjuk”, míg a barátainkat mi választjuk a szabad akarat ajándéka által. S mennyire igaz, a barátság azon a lelki inspiráción alapszik, amely abból a felismerésből fakad, hogy van az életünkben valaki, aki hisz bennünk, és hajlandó bízni bennünk. Van valaki - egy barát, a barát - aki mindent tud rólunk, és MEGIS szeret minket.

Kívánok minden olvasónak ilyen barátot, mert akkor megérthetővé válik a mondás: „A barátság a szeretet legtisztább formája.” (valószínűleg Osho)

Aldott József

A megbocsátás

A megbocsátás az az elv, amely alapján a világ rendje helyreáll.

Ha gyakorlom a megbocsátást az emberek irányában, a magam számára is érvényes elvnek értelmezem. Ha viszont az igazságosság számomra a végső elv, akkor Isten ezt veszi figyelembe – Ő azt adja nekem, amit választok: igazságosságot vagy irgalmat.

Pálos gondolat

0,000001%

Lehet, hogy létezik nő és férfi között barátság, de az én szempontomból mindegy. Harminchat éves házasságban vagyok, aki szereti a férjét, és szeretne hűséges maradni hozzá. Maradéktalanul!

Van egy rész a Bibliában: *“Hallottátok a parancsot: Ne törj házasságot. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki bűnös vággal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követett el vele.”* (Máté 5,27-28). A házasságkötésünk utáni időkben volt néhány fiúbarátom. Semmiféle zavart nem jelentettek ezek a kapcsolatok a házastársi kapcsolatunkban. Magabiztos voltam, vidám, elégedett, hogy minden érzést a kezemben tartok, és gazdagabb az életem velük. Férjem is jó ismerőseiként kezelte ezt a két-három barátot, bár volt, akivel nem igazán szimpatizált.

Aztán néhány év múlva börtönszolgálat keretében lett egy férfi fogvatartott levelezőtársam. Levelezőtársból a barátom lett, barátból a szerelmem. Szempillantás alatt történt mindez. Házasságban voltam, és aztán eljutottam odáig, hogy nem tudtam mit kezdeni a házasságommal. A történetet nem részletezem.

Két évnyi krízis után, már beadott aztán visszavont válókeresetet magunk mögött tudva belefutottunk Istenbe. Én úgy belebotlottam, hogy hasra esem. Mondhatni: mindenem összetört. És ekkor végre képessé váltunk arra, hogy elkezdjük meggyógyítani a házasságunkat. Újjá kellett születnünk Szentlélekből, és sikerült. Vérverejtékkel sikerült. Szerettük egymást a romhalmaz közepette is. Azonban Isten mennyire szeretett minket! Én odatettem 0,000001%-ot, a férjem is odatett 0,000001%-ot, Isten pedig hozzátett 99,999998%-ot.

Viszont onnantól kezdve az én 0,000001%-nyi munkarészemhez hozzátartozott és hozzátartozik az is, hogy nincs férfi barátom. De igen, van: a férjem a legjobb és egyetlen gyönyörűséges barátom.

Na, de mégis. Maradt egy barátom, egy plátói barátom. Barátom volt valamikor, ám tőle is búcsút vettem a nagy újrakezdekéskor. Ez a búcsú fájt, ellenben tudtam, hogy nincs igazam. Örülhetek, hogy egyáltalán megállhatok Isten szent színe előtt. A fájdalmat felajánlottam Istennek, tegyen vele tetszése szerint. Mert ki vagyok én, hogy kezemben tarthatnám az életemet, az érzéseimet, vonzódásaimat, fájdalmamat, örömömet? Ki vagyok én, hogy meghúzhatnék határokat, most még nem vággal nézek a jóbarátra, aztán ha mégis, majd ügyes leszek, és nem vétkezem? Hát igen. Nem vagyok én senki ilyen tekintetben. Csupán teremtett a Teremtő tenyerén.

Marad a plátói kapcsolat, ami most már évek óta ennyit tesz: néha eszembe jut a jóbarátom, néha imádkozom érte. És pont.

Zsóka

Barátság (extrákkal)

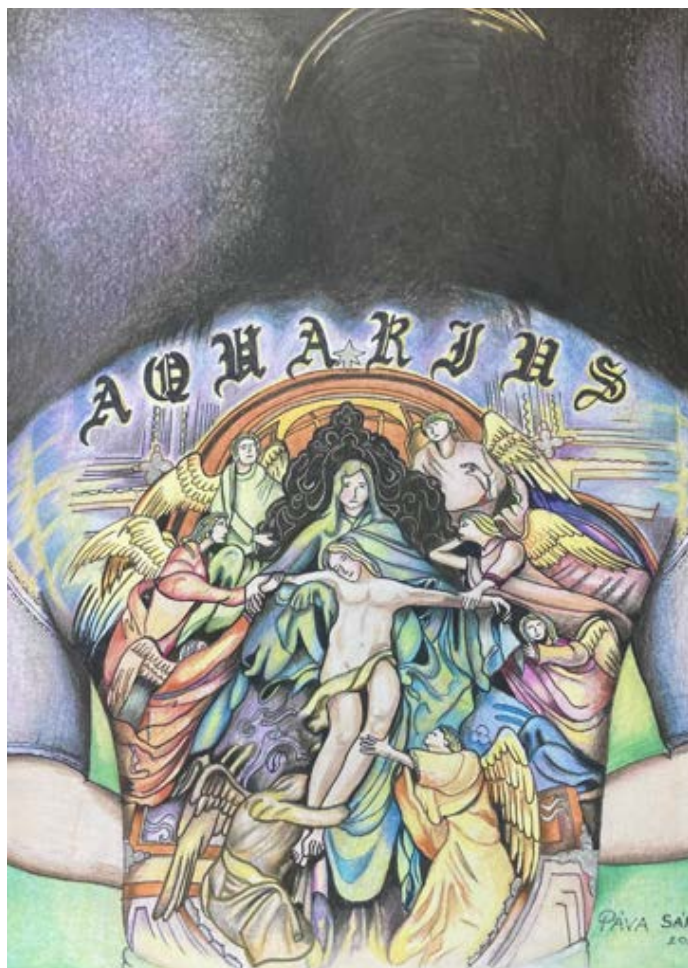
Azt szeretem a barátomban
Hogy összefutunk kávézni nyomban
Ha gond redőzi homlokomat
És beszélgetünk sokat-sokat –
(a közös konyhánkban)

A barátommal van közös hobbink:
Gyermekörzést vállalunk a játszói'-n
Heti egyszer-kétszer önkéntesen
Ott vagyunk közösen gyerekesen –
(bónuszbba közös a gyerek is!)

A barátom ismeri ízlésem
Szeretem a képfestőt csipkésen
Én is meglepem őt testépítő-porral
Elvagyunk sok éve az ajándéksorral –
(legmeghatóbb egyszer egy jegygyűrű volt)

Ha egymásra tájékosak leszünk
A barátommal bizony összeveszünk
Nálunk nem működhet “őri hari”
Békülésünk még aznap –
(“szeretlek!”, ölelés, csók,
hisz Férjemből csak egy van)

Zsóka

Páva Sándor alkotása

Isten első érintése

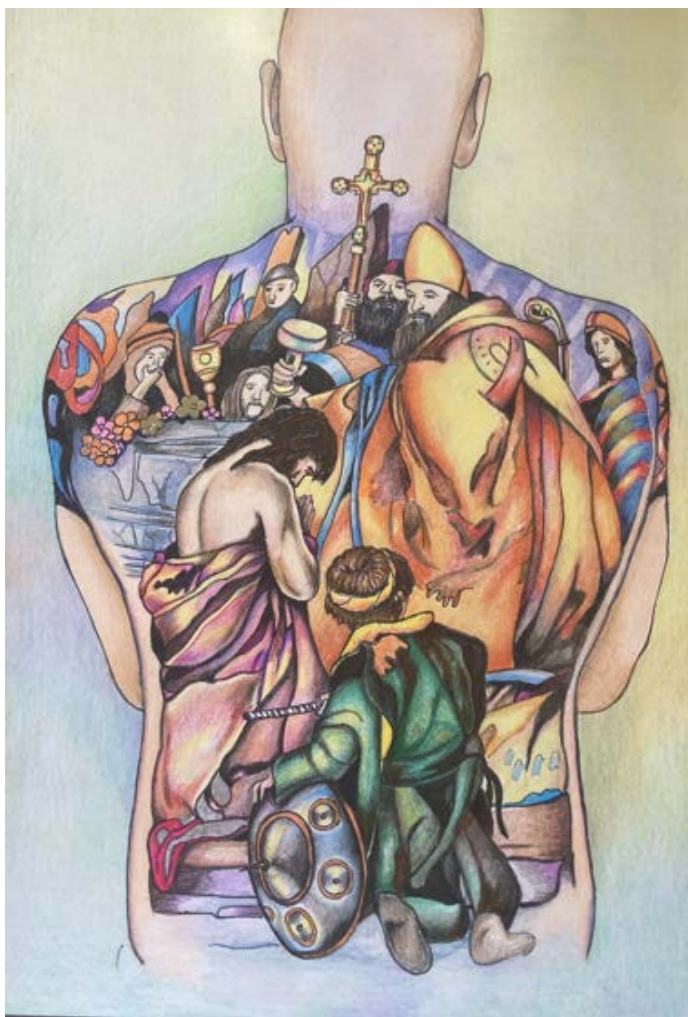
Nagyon fáj ezt megírnom, de tudja meg az áldott világ...

Úgy szerette Ati ezt a narancsos aransárga fényt, ami nyáron a nyolckerületet délután megfés-tette. Mind a Szigony utca panelházain, mind a régi vastagfalú omló vakolatos bérházak ablakain arany-lott a sugár, olyannyira, hogy az épületek bibircsók-jait, hegeit elfedte ez a káprázat, amik alatt kilát-szódtak a téglabordák. A cigányasszonyok poron-tyaikkal már a sarkon várták a postást. Ki voltak virulva bizony. Vidámak voltak. Mindig a legcsó-róbbak jöttek a pénz elébe. Volt, aki már a gyerek-nek sem tudott tegnap enni adni, mégis most sister-gett a tere-fere köztük: ki mit főz, be tudja-e fizetni a napközit az iskolában, ki mekkora kurva, ilyes-mikről zajlottak a beszélgetések. Csak csillogott az a narancsos fény a csepp lányok haján, hajtűin vagy kibomlott ártatlanságukon. Olyan jószágos volt ez a napocska, hogy a fájdalom és keserűség barázdáit is elsimította azoknál, akik felfogják már a felelőssé-get vagy a hiányát, azoknál akik tudják mit jelent megküzdni a mindennappal és azoknál is, akik fel-adták már. Ez a fény megtáncoltatta a nyolckerületi fákat és bokrokat, átfürdette a szmogtól és portól terhelt leveleiket, ezek örömben táncra is keltek. Amúgy retkes és szemetes volt a nyolcker, de ez az egyetlen égitest olyan kedves volt most az itteniek-ke, hogy az elhajított borosüvegeket csillámló sma-ragdfénnyel szinte ékkövekké változtatta. Lüktetett az élet. Lassan a napszámos melósok is haza indul-tak sörrel és a bőrkeményedéssel a kezükben. Az új építésű házakba lassan haza érkeztek az ingben dol-gozók is laptopjaikkal. Lüktetett, pulzált a terjengős jó kedély. Most ez volt az élet és a valóság, nem pedig a nyolckerületi tragédiák. A jó módúak, a csó-rók, az arabok, a kínaiak, a cigányok, a munkások, a zsebtolvajok, a stricik, az anyák, a drogosok, a magasan kvalifikáltak most mind olyan egyformák voltak az aranyló délutáni napsütésben, ami minden látható különbséget elfedett szépséges fénnyel. Ebben a kavalkádban Isten szívesen volt a zshivajgás és a fény.

Nem elég, hogy alig volt már ép és látható véna az alkarjain, de még a keze is remegett az izgalom-tól. Igen, szegény Ati úgy gondolta itt a világvége, mert egyszerűen nem lehetett eltalálni egy eret sem magán. Elbújt a Klinikánál a 22 éves naiv, érzé-keny és vékony cigány srác a metrólejáró mögött, ahol az éjjeli hölgyek fogadták a klienseiket. Itt és így próbálkozott belőni magát. Nem ment, pedig már vagy fél órája próbálkozott, de már majdnem sírt. Csak ez legyen meg és mindjárt olyan jót fog érezni, mindjárt minden rendbe jön. Próbálta hígíta-ni vízzel a speedet, próbálta újra forralni, a tartalék fecskendőbe is áttolta az anyagot, de egyszerűen mindig beállt ez a kurva fecskendő. Igen, az életé-

ben jelen pillanatban nem szeretett volna semmi mást, mint jól beállni. Neki sem egzisztencia, se család, se célok, sem semmilyen kapcsolatok nem voltak fontosabbak annál, minthogy most beadja magát és érezze azt a megkönnyebbülést és meleg-séget. Már tele volt az alkarja véraláfutásokkal és túnyomokkal. Ő azonban megszállottságában eb-ből semmit sem észlelt. Egyre hisztérikusabb lett. Dühöngött, majd csendben őrjöngött. Hogy rohad-jon meg a díler, hogy dögöljön meg az anyja, hogy csesződjön meg az Isten is, hogy halnának meg a járókelők, hogy bárcsak elpusztulna ő maga is - pu-fogott. Végre megkóstolta a kábítószert, a nyelvére nyomott egy kicsit és akkor roskadt össze. Magába zuhant, kiomlott a valóságból a belső üres tájakra. Vége mindennek. Ugyanis a szer mézédés volt az anfetamin jellegzetes íze helyett. Tehát kamu anya-got kapott, valami glükóz szarságot. „Hát ezért állt be mindig a fecskendő. Istenem, az utolsó pénzem-ből, amiért egész nap lopni voltam. Bárcsak inkább ennivalót vittem volna haza...”

Hazaért. Direkt este ment, hogy ne találkozzon a maradék családjával. Ati apja börtönben volt. Belo-pakodott, közben terepszemlét tartott. Nem volt

Páva Sándor alkotása

otthon egy falat étel se, cigi se volt, semmi sem. Tehát ők nem kapták meg a családit. Most még jobban szégyellte magát, előre tudta, hogy ő lesz a hibás. Mindenki aludt. Lefeküdt ő is az egyetlen nappali szobában ahol mindannyian aludtak egy rakáson. Neki külön ágya volt. Mielőtt elaludt volna még azon fantáziált, mi lett volna, ha most kaját bevásárolva jön haza. Most ő lenne a hős, mindenki örülne és az anyja szemében legalább egy kicsit lehetne valaki...

Zsibbadtan, révedt légszomjjal ébredt fel. Alig kapott levegőt, forró volt a teste és pánik dominált a lelkében. Asztmás volt szegény Ati és rosszul lett álmában, de most a rohamoldó gyógyszer spray teljesen üres volt. Nagyon durva erős rohama volt most. Reszketett, izzadt. A szíve mint egy dolgozó henger zakatolt. „Jaaaj, mi lesz? Ide mentő kell! Meghalok... Anyu, ébredj! Baj van! Rosszul vagyok!” - próbálta hangosan kiáltani, de elég nyeg-lén sikeredett. Szavanként tudott csak beszélni, li-hegve csendeset kiáltott: „Anyu, kelj fel, mert meg-halok!”. Nagyon fulladt és egyre jobban. Minél in-kább nem hallotta meg az anyja, annál inkább rosz-zabbul lett. Próbálta magát itt tartani az életben. Öt perc is eltelt már, mire az anyja álmosan meg-fordult. „Na mi van Attika?” - kérdezte álmosan, azon az utálatos embertelen, de nagyon keserves hangon, ami úgy fáj neki mostanában. „Fulladok, hívj mentőt!” - zihálta Atti. „Ó, te mindig fulladsz, old meg magadnak te pusztulat!” - mondta az édes-anyja és visszafordult, visszamenekült az álomba és aludt tovább. Ati halálra rémült és egy utolsót sikoltott: „De meghalok, segíts!”. Az anyja még az álom és valóság határán csak ennyit mondott telje-sen nyugodtan, teljesen hűvösen:

„Hát akkor, haljál meg!”.

Attila most esett csak igazán pánikba. Itt a vég, gondolta. Ez a mondat leforrázta a lelkét. Az, hogy az anyja elfordult és úgy aludt tovább jobban fáj neki, mint egy meghalás. Keserűség, csalódottság és halálvágy lett úrrá rajta. Hát jó, akkor meghalok - mondta magában tényszerűen, elégtétellel. Egyre jobban belepörgette magát a dühbe, haragba, ami adott neki annyi erőt, hogy kimenjen a folyosóra és pár lépést tegyen. Az első emeleten laktak és a lépcsőház a világ végén volt. Senki sem volt a folyosón. Amúgy meg szép nyári reggel lett volna, ha nem a végzet gangján folytat önmagával élethalál harcot Ati. Égtek az izmai, a tüdeje bejáratánál egy izzó barikád nem engedett el maga mellett szinte egyetlen korty levegőt sem. Minden lépés után egy percet zihált. Akkor ébredt rá, hogy nem bír már lemenni ahhoz a telefonfülkéhez, ami most nagyon távolinak tűnt és az életet jelentette számára. Ismét eszébe jutott, hogy anyu most alszik. Ő meg tántorog és elképzelte, ahogy a rendőrség felkopogja az anyját az ő halálhírével és akkor majd ettől szembe-sül hanyagságával az anyja. Ekkor azonban kinyílt a szomszéd melletti ajtó és kijött a semmiből egy cigányasszony, Vali néni. Aki nagyon vékony, apró, szépséges ősz hajú néni ke volt. Ati még elhadarta - kapkodva a levegőt -, hogy most ő itt meghal, ha nem kap orvosi segítséget azonnal. Már megindultak a könnyei ennek a drága, szegény kis Atinak, akinek büntudata volt a létezése miatt. Már tántorgott és szédült az oxigén hiánytól. Vali néni, bekibált Pityukának, azonnal szaladjon mentőért, aki miután kijött és meglátta Atit, azonnal sprintelt a telefonfülkéhez. Vali néni a sámlira mutatott. Ati lehuppant, de már tudta hogy addigra, mire a mentő kiér, Ő már halott lesz. És valóban így is lett volna, azonban Vali néni Ati vállára tette a kezét. Ekkor hirtelen békét érzett. Ez olyan jó volt, olyan nyugtató, annyira jól esett neki ez az emberi érintés. Bizsergetően kellemes érintés volt, ami kékelő lenyomatot hagy az ember lelkében, mint valami szeretet fosszília. Ettől a mennyország ispotályában érezte magát. Egyre csillapodott a roham. Viszont egyre jobban zokogott. Olyan jólesett ez az érintése Vali néni-nek, amely a lelkének legmélyéig is eljutott. Maga a nyugalom kezdett cirkulálni a vénáiban. Még mindig szarul volt ám, ám legalább kihúzta addig, amíg a mentők megérkeztek és folytatták azt az életmentést, amit Vali néni kézrátétellel kezdett meg...

Szóval tudja meg az egész világ, amelyben úgy tud aranylani a napfény, hogy táncra kelnek a fák, hogy Ati életét ott és akkor egy emberi érintés mentette meg. Igen, mert egy emberi érintés olykor életet ment...

A kurva életbe!

Lólé Attila

Korán reggel volt és még az álom puha szárnya takart be, amikor fáradtam bandukoltam a vonatállomásra, hogy hosszú utamat vegyem Kolozsvárra a soron következő kriminológia kurzusra, melyet egy segítő szakma keretében vettem fel. A zötykölődő vonat ringatta gondolataimat az úton, azon tűnődve, vajon milyen tanulság fog kerekedni a választott kurzus végére. Nem volt bennem más csak kíváncsiság és várákozás, gondoltam az élet egy kaland és most ez a része, hogy tanulok és a tudományok párnázzák majd ki az elmém, hogy a segítő utam minél pallérozottabb legyen. De nem így lett. Hallottam bűnökről, sorsokról, melyek a kezdettől megpecsételődtek és bennem egyre csak egy félelmetes kérdés keringett, nem hagyva nyugodni a fejemben a: „mi lett volna ha”?

Mi lett volna, ha a szüleim intézetbe adnak és nem nevelnek fel, minden nehézségük és démonjaik ellenére? Mi lett volna, ha egy pici faluba születek, vagy egy elhagyatott tanyára, ahol se élelem, se munka? Mi lett volna, ha arra tanítanak amit nem szabad, és a társadalom elítél azért ami az egy volt nekem, az egyetlen lehetőség, hogy egyik vagy életben maradjak. Mi lett volna, ha nyolc testvérem van és én vagyok az utolsó? Mi lett volna, ha az egyetlen társam a sár és vér ami nevel és bánatomat hallgatja? Belém hasított a félelem, talán akkor most rólam is szólt volna a kriminológia kurzus, nem a hallgatója, hanem írója lettem volna az ott elhangzott szomorú történeteknek.

Mi választja el a szabad létet a „bezártól”? A jószerecske, egy pillanat, egy másodpercnyi döntés, ami az életünket születésünktől előre lökdösi? Nem tudom, viszont a legnagyobb tanulság, amibe a szívem hasadt belé az az, hogy milyen könnyen ítélkezünk mi „szabadok” azok felett, akiknek talán nem volt valódi választása. Vakon éljük sorsunkat anélkül, hogy tudnánk milyen kevés is választ el a hideg rácsok magányos ölelésétől melyekről csak sutogva beszélnek a szabadok. Ez kicsit olyan, mint a szegény legény pogácsája, van aki többet és van, aki kevesebbet kapott, máshonnan indulunk és ha már ítéletről van szó nem árt, ha az emberfia ezt is látja mielőtt a másiktól mondd ítéletet.

Átszíneződött a mesék gonosz boszorkánya, aki nem gonosznak és nem boszorkánynak született és nem is lett egyenlő ezekkel a ráaggatott rongyos jelzőkkel. Ártatlan lélekként született ő is, akinek nem látjuk a sorsát, talán bántották és csak ezt tanulta, talán nem szerették és nem volt ilyen pogácsa a tarsolyában amikor a piros almát adta Hófehérkének. Azzal főzött amilye volt, a tett pedig megtörtént.

Azonban még mindig nincs itt a mese vége, a múlt megtörtént, de mi végre is az idő, ha nem tanít

a jelen és a jövő fonalát újra szőni. Ami ma van abból lesz a jövő, hiszen a boszorkány nem csak ennyi volt, hanem volt céltudat, tervezés és kárán kitartás is. Ez mind olyan erő, amivel az érett piros almák táplálékként is szolgálhatnak a hiányos pogácsák mellett, olyan táplálék melyet, ha észre tudunk venni magunkban és leszededetni a körülötünk megbúvó lehetőségek fájáról, akkor a sors már a mi kezünkben van. Legyen az az alma tanulás, kitartás, a család vagy bármi is, sose feledjük az ember nem egyenlő egy tettel, inkább sűrű elegye jónak és bántónak, melyről egy újabb mese jut az eszembe.

Egy szegény ember vállán két farkas ült, az egyik az építésre, a teremtésre tanította, a másik a rombolásra. Ezek a farkasok folyton beszéltek hozzá, hol az egyik hol a másik próbálta az akaratára csábítani, vagy szavakkal vagy parancssal tekerték el hol erre, hol arra a rég megfáradt szegény fejét. A farkasok persze a szegény ember nélkül nem maradtak volna életben, egyre csak falták a lelkét a fülébe sűgött mézes szavakkal. A kifacsart ember segítséget kért a falu bölcsétől, hogyan etesse farkasait, ha már ő maga is lassan a végét járja, hogyan lehetne újra egész ép, újra önmaga. A bölcs csak egy kérdést tett fel szemöldökét felvonva: „Mit gondolsz, melyik farkas marad életben?”. A fáradt válasz könnyek között szakadt ki a szegény emberből, ráébredve saját választási lehetőségére és egyben balgaságára is. Azt felelte: „Amelyiket etetem.” S lám, így is lett. Figyelmet és törődést, lelki táplálékot csak az építő, kedvességet, önszeretet tanító farkas kapott, így a romboló farkas el-

pusztult és nem munkálkodhatott tovább az önsorsrontásában. Az öregember kertje kivirult, gyümölcsöse és jószága egyre gyarapodott, melyből még tovább tudta táplálni szeretett jó utat mutató farkasát. A bölcs pedig egy újabb táblát rakott ki kunyhójára, mely így szólt: „Ha túl sok haragot őrzöl, az megmérgezi a lelkedet”.

A segítő iskolát ma sem fejeztem be, inkább szívtam magamba a tanító mesék és az élet tanúbizonyságát és adom tovább ma is. Rá kellett jönnöm, hogy a segítő erő nem kívül van és nem iskolákban tanuljuk vaskos, poros könyvekből. A segítség ott kél el a legjobban, ahol segíteni senki sem akar. Talán ezek a sorok is csatasorba állnak most azokért, akiknek a leginkább szükségük van rá, neked olva-

só, avagy nehéz napokat élő sorstárs.

Farkastársunk bennünk él és ha tágra nyitjuk szemét a jóra, akkor látjuk meg valójában, hogy a segítség mindenütt ott van ahogy a szeretet is. Amit hizlalunk magunkban az nő majd ki a tetteinkből, legyen az építés vagy pusztítás, mi tápláljuk, mi adunk neki életet. Viszont a szív hangja mindenhol ott van, akár ezekben a sorokban, akár egy vízcsepp szomjoltó párájában, vagy egy napsugár simogatásában, ahogy Jézus szavai is mindenkit elérnek. A szeretet ott van bennünk és kívülünk, nem kőből és fából épült házakban, hisz hasítsd szét a fát és láthatod, emeld fel a követ és megleled.

Alexa

Bontás

Fáradt volt. A szoba csendjében visszagondolt az elmúlt hét eseményeire, hogy jobban értse, mi is ez a szokatlanul nagy fáradtság benne. A nagy meleg már napok óta tombolt, napközben alig lehetett kibírni a hőséget, mely erejét mintha tőle lopta volna és úgy gyengítette. Ennek ellenére is tudta, hogy haladnia kell. Lapátolta hát a sítet, hordta a követ, rendezte a bontásból származó téglákat olyan alapossággal, mintha csak az élete múlta rajta. A por besűrítette a levegőt tovább szárítva az egyébként is aszalódó embert, aki csak hordta a zsákokat, töltötte a vödröket. Megszállottan a nap legkínzóbb időszakában is. Néha meg megállt, felmérte merre, hova is tart. Ilyenkor néha csettintett egyet a nyelvvel: «No, jól van, jól. Valamit megint csak haladtam.». A ház, mely egykoron mások otthona volt, lassan, ám annál határozottabban formálódott az új álmok, tervek épületévé. A fokozódó káoszban ugyan csak a beavatott szem láthatta meg az éppen kibontakozó új életet, mely elsőként mindig a régi falak, törmelékek, hasznavehetetlen tárgyak eltakarításával indul. És talán ez mindig a legnehezebb. Kihordani a régit, a kopottat, megszabadulni mindattól, ami már nem kell többé. Mindattól, ami már nem fér bele az új tervekbe és már nem méltó hozzánk. Minden kötől, téglától, életünk bizonyos építőköveitől, falaitól, ami nem kell, hogy elválasszon többé.

Közben törlik a derék, sorvad a kar, lankad a kéz, nehezül a láb. Már alig bír lépni mindattól a teherből, melyet éppen hátra hagyni és lerakni készül. Viszont a megfeszülés nem reménytelen. Közben nő a hely, tisztul a tér, nyílnak az új lehetőségek. Valami születőben van. Valami új, valami élő, valami szép és örömteli. Valami, amihez ugyan sok vödört kell megtölteni, kihordani, sok téglát kell megfogni, és rengeteget lépni. De mégis, minden egyes megtett lépés az úton előre visz. És ezek sorából áll össze az új ház, és vele együtt az oly

vágyott új élet. Az, ami olykor meg-megállva a terhek súlya alatt a távolba révedve is oly pontosan látható. Ott él a kép. Ott bennünk. Legbelül. Egészen pontosan látható, ha kicsit megállunk és figyelünk rá. Szinte magunk előtt látjuk az új élet házának minden szegletét, a benne zajló élet minden mozzanatát, örömet.

Milyen fárasztó és félelmetes elindulni. Legyőzni a hőséget, a megszokott kereteket, falakat, követ, magunkat. Mert ott motoszkál a kérdés, vajon elég erős vagyok-e hozzá? Vajon minden úgy sikerül-e, mint azt elterveztem? Vajon tényleg boldogabb lesz az új élet a megszokott réginél? Képes leszek újat kezdeni? Tényleg nem fog hiányozni az a kidobott téglá?

Előre megválaszolhatatlan kérdések garmadája támad. Mégis indulni kell. Hív az élet, egy boldog, szabad élet. Melyhez a lépéseket már most el kell kezdenünk megtenni. Hordani a téglát, a vödört, a sítet. Letenni mindazt, ami már nem méltó hozzánk. És engedni, hogy tere lehessen új otthonunknak és az új életnek. Szemlélni vágyaink otthonát, jövőbeli életünk részleteit. Minél pontosabban, annál biztosabban. Figyelve a megcélzott és oly mélyen vágyott képet új erőre kaphatunk akkor is, ha néha, úgy hétvégére egészen elfáradunk.

Mert még a nap heve is olykor nehezen leküzdhető akadály.

Timi

Határtalan barátság...

Határtalan barátsággént jellemezhetnénk sok esetben a Mécsekes levelezéseinket, hiszen a börtön falai sem szabhatnak határt annak kialakításában és megtartásában.

Nagyon értékesek számomra a Mécsekes személyes- illetve online börtöntalálkozói. Ilyenkor öröm költözik a szívembe, hogy a levelezéseink által olyan kapcsolatokat tudunk ápolni, amelyek fontosak lehetnek az életünkben amikor láthatjuk is egymást. Olykor barátságok is kötődnek a vele járó örömeivel és a nehézségeivel együtt.

Ismerjük a mondást: „az ember a rokonait nem válogathatja meg, ám a barátait igen”.

Amikor baráti kapcsolat alakul ki a fogvatartott és a levelezőtársa között, leginkább Isten gondviselését látom benne, bár ne feledjük el, hogy születhetnek érdek barátságok is, ám ezek az idők folyamán értékeiket veszítik és a kapcsolat végéhez vezethetnek.

Kicsit utána néztem a pontos meghatározásnak.

Buzási Gyula festménye

A barátság összetett támogató emberi viszony, egy olyan kapcsolat, amely több örömteli találkozás, beszélgetés által alakulhat ki. Jellemzi a kölcsönös elfogadás, rokonszenv, szeretet, bizalom.

Számomra egy baráti kapcsolat kialakulásánál hangsúlyt kapnak az örömteli találkozások, a beszélgetések, melyek által létrejöhet és kialakulhat az egymás iránt érzett kölcsönös bizalom és a szeretet, mely mindennek az alapja. Azért is tartom nagyon fontosnak a Mécsekes alkalmakat, mert elősegítik az egymás mélyebb megismerését, elfogadását, amely biztosítja a barátság kezdetét.

Egy Biblia olvasó ember számára ismerős a következő igever: „*Mindig szeret a barát, de testvér-*

ré a nyomorúságban válik” (Péld 17,17).

Vajon létezhet-e nyomorúságosabb hely a börtönnél? Ennek ellenére mégis születnek baráti kapcsolatok a börtön falain belül és a kívül élőkkel is. Ilyenkor kölcsönös támogatást adhatunk egymásnak. A fogvatartottakat emberi méltóság szinten tudjuk tartani, míg ők az úgymond a „szabad világban” élő társaik szívében felnöveszthetik a másik ember iránt érzett felelősségvállalást. Mivel ezek a kapcsolatok sok esetben a szabadulás után is folytatódnak, mindkét részről éreznünk kell ennek a súlyát. Nekünk a szabadult levelezőtársunk társadalomba való eredményes beilleszkedését kell elősegítenünk, viszont neki kell az élete pályáját megfutnia.

Ahogy a futóknál is nagyon sok erőfeszítés és odaszánás előzi meg a kitűzött cél elérését. Ehhez szükséges az edző segítsége, aki felkészíti a futót a táv lefutására, hogy minden gond nélkül mielőbb célba érjen. Nem futhat vele vagy helyette a pályán, és az út végét is a futónak kell befejeznie. Viszont a köztes időben nincs magára hagyva, mert tudatában van, hogy bármi történik vele a pályán, azonnal jön a segítség.

A levelezőtársaink is hasonló helyzetben vannak szabadulásuk után. Lehetőségeinkhez mérten segítjük őket a kinti életre való felkészülésben, ám akár milyen jó a baráti kapcsolat közöttünk, az élete pályáját nem futhatjuk meg helyette és a célszalag átszakítása is az ő feladata lesz. Biztosítjuk, hogy a háttérben figyelemmel kísérjük a „futását”, és egy esetleges „sérülés” esetén sietünk a segítségére, mint ahogyan jóbarátok esetében ez megszokott.

Vajon kialakulhat fogvatartott és levelezőtárs között igaz barátság?

Ha feltesszük ezt a kérdést, legalább annyira megosztott az emberek körében a válaszadás, mint ha azt kérdeznénk, hogy létezik-e barátság férfi és nő között, és vannak olyan emberek, akik arról tesznek bizonyosságot, igen, létezik-létezhet két különböző nemű között is igaz barátság. Viszont vannak, akik inkább Karinthytól vett idézet alapján kérdeznek vissza, és adnák meg a választ: „Létezik-e barátság férfi és nő között, és ha igen, miért nem?”.

Úgy gondolom ezt a kérdést mindenkinek a saját belátása szerint jogában áll eldönteni, ám aki a kérdésre „nemmel” válaszol, érdemes jobban átgondolni az adott választ. A puding próbája az evés.

Ezt a mondást akkor szoktuk használni, amikor olyan dolgokról alkotunk véleményt melyet nem tapasztalatból ismerünk. Ahhoz, hogy igazán megérezzük a puding ízét, meg kell kóstolni. Így van ez az előbb feltett kérdések esetében is. Ne alkossunk elhamarkodott választ, hanem győződjünk meg róla mielőtt kimondanánk.

A lehetőségek adottak, nagyon sok levelezni vágyó fogvatartott van az ország különböző börtöneiben, akik a levelezésen túl kezeiket próbálják felénk nyújtani, amelynek elfogadása lehet számunkra egy barátság kezdete is.

Rajtunk áll, hogy ezeket a kezeket elfogadjuk vagy visszautasítjuk.

Ha nehéz a döntés, gondolkodjunk el azon, vajon Jézus mit tenne a helyünkben? Vajon elutasítaná vagy elfogadná a kérő kezét? Mivel ismerjük Jézust, tudhatjuk, hogy irgalmasságot gyakorol minden ember felé, aki szívből keresi Őt. Ezért nekünk is követnünk kell a példáját, és elfogadni a felkínált baráti jobbot, mert Krisztus őértük is meghalt.

Adjunk lehetőséget magunknak, hogy formálódni tudjunk Isten és levelezőtársaink által.

„Vassal formálják a vasat, és egyik ember formálja a másikat.” (Péld 27,17).

A vas tulajdonságai közé tartozik, hogy szívós és jól alakítható fém. Szilárdan álljunk meg a barátságban, és a testvéri szeretetben formálódjunk a másik ember által amikor arra szükség van.

Szeretettel: Éva

Megjött a tavasz

Megjött a tavasz, zöldre vált a rét.
A fákon új levél, s madárdal kísér.
A Patak csobog, tiszta víz csillog rajta,
A Szellő hűvösen, de édesen simogatja.

Megjött a tavasz, zöldbe öltözik a táj.
A fák közt szellő susog, csicsergő madár.
Virágok nyílnak, illatuk száll a széllel.
A nap ragyog, arany fényt hoz a déllel.

Sz.Olivér

Rejtvény

I	Y	N	N	E	M	A	L	A	V
N	O	L	A	T	Z	S	A	D	E
K	I	C	S	I	N	Y	E	I	R
D	E	S	N	Á	J	L	A	D	M
P	I	E	M	Ő	G	E	V	E	L
P	É	N	I	Z	Á	H	L	R	I
E	S	G	S	T	Z	E	N	G	T
S	E	Ő	Ö	I	V	K	D	Ő	É
C	I	M	Á	D	K	O	Z	I	K

A VERS KIEMELT SZAVAIT KELL MEGKERESNI ÉS KIHÚZNI A REJTVÉNYBEN: VÍZSZINTESEN, FÜGGŐLEGESEN ÉS ÁTLÓSAN. A MEGMARADT BETŰKBŐL A VERS CÍME OLVASHATÓ ÖSSZE.

Sík Sándor: _____

Csepp asztalon éppen csak annyi hely,
Hogy elfér rajta Tányér és **Kehely**.
A **kis** szobában annyi **levegő**,
Hogy elfér benne négy-öt térdelő:
A **házinép imádkozik velem**:
Fölöttük szénapadlás, azon felül a menny.

Két-patak-parton, erdő közepén,
Zöld hegyek **alján** mondom a misém.
Belecsengenek, belezsonganak
Kántoros kedvű kicsi madarak.
Az erdőből is **ide-ide zeng**
A tölgyek orgonája. Így még nagyobb a csend.

Jertek, jertek, világ **kicsinyei**,
Csendben az Istent dicsőíteni.
Jertek, ti szépek, hívek, boldogok,
Csengőm szavára elnémuljatok,
És meghajoljon **valamennyi** térd
Az Isten árnyékában **didergő** nagyokért.

Egy 25 évvel ezelőtti esküvő margójára

25 év sok idő. Ezt nagyon jól tudják azok, akik börtönben töltötték az utóbbi 25 évet, de én, aki 25 éve élek házasságban, nekem is hosszú idő volt. Hála van a szívemben a férjemért, akit Istentől kértem el, a gyermekeimért, akiket Tőle kaptunk, és ma már 20 év alatt vannak pár évvel, a legidősebb pedig már fölötte. Sok jó és rossz dolog történik velünk minden nap, amit egy idő után vagy elfelejtünk vagy végleg belénk ivódik. Így volt ez velem is ebben a 25 évben.

Most egy olyan eseményhez szeretnék visszanyarodni, ami szinte napra pontosan 25 éve történt. Az esküvőnkre sok ember volt hivatalos, mert ez volt a szívünk vágya: minél többen adjunk hálát Istennek ezen a jeles napon, hogy két lelkész egybeköti az életét. Szerettük volna ezen a napon Istent dicsőíteni, és örvendezni a rokonokkal, barátokkal. A napunk első része nagyon szépen zajlott, mivel mindenki örült nekünk, mi örültünk nekik, és így mentünk el a házasságkötő terembe és a templomba a megkötött házasságunkra Isten áldását kérni. Tényleg boldogok voltunk...egészen a vacsoráig.

Egy falusi esküvőt képzelj magad elé, ahol a szomszédok és a rokonok segítettek a tálalásban, a vendégek kiszolgálásában, szívük szeretetéből szolgálva ezen a nagy napon. Vacsorakor - a helyi szokásokat követve - az ünnepi fő asztalnál a vőlegény és a menyasszony közvetlen rokonsága ült. Itt foglalt helyet szinte szemben velem a férjem kicsiny rokonságából az a férfi, aki a fővárosból érkezve nem kis igényekkel rendelkezett. A családjainknak ez a nagy nap nem kis költségekkel járt, így márkás italokra nem tellett és nem is akartuk ezt túlzásba vinni. Ő ezt megoldotta a szomszédos kocsmában, mert ott volt az a márka, amit ő kívánt. Így ebben a nem kissé alkoholos hangulatban már nem úgy ment a vacsorázás sem, ahogy normál körülmények között mehetne, és kiborult a leves az asztalra. De mivel nem volt másik csere terítő, ezért ő káromkodni kezdett, és fennhangon szidta azt az Istent, akit mi dicsőítettünk ezen a napon. „Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna” közmondás rám is igaz volt, de én nem tudtam megállni, hogy a főasztalnál valaki hangosan káromkodik. Ezért megkértem az „úriembert”, hogy ezt ne tegye.

Ez már olaj volt a tűzre, és tényleg nem kellett volna, de ez késő bánat volt. Hátra dűtve a székét nagy robajjal kiviharzott az étteremből. És ekkor jött a család tanácsa: menjek és kérjek tőle bocsánatot. Nem volt könnyű, kimentem, hófehér menyasszonyi ruhában, elfojtott sírással a torkomban, hogy azért ne legyen feltűnő, hogy valami galiba volt a főasztalnál (hála Istennek a zene hangosabb volt mit az ő káromkodása ☺). Kimentem az étterem elé és bocsánatot kértem. Nem volt egyszerű és sze-

rintem pont fordítva kellett volna, mégis megtettem a békesség érdekében. Na és ami ezután következett... Soha életemben nem illettek még (azóta sem) olyan jelzőkkel, ami én voltam: k..@ és hasonló jelzők hagyták el a száját. És én ott álltam... életem legszebb napján. Aztán visszamentünk a (már) férjemmel az ünnepi asztalhoz: ünnepelni. Nem volt könnyű. Talán az könnyítette meg a helyzetet, hogy ők már nem voltak hajlandók ezek után visszajönni, és így nem kellett vele együtt tölteni az estét. Hála az Úrnak szépen lezajlott a mulatság és mindenki jól érezte magát. Én is. J

Azonban másnap este elmentünk arra a szálláshelyre, amit mi béreltünk nekik, hogy tudjanak hol aludni, és le akartuk ellenőrizni, hogyan hagyták ott, hogy a vendéglátóknak vissza tudjuk adni másnap. Hát... ami fogadott, az nem emberi orrnak és szemnek való volt. A saját maguknak vásárolt jó minőségű, nagy mennyiségű alkohol elfogyasztása után mindenfajta emberi ürülékkel látták el a bérelt szobát, amit az egyik barátunk segített még aznap este kitakarítani.

Ezek után úgy gondoltam, jobb, ha az addig sem túl szoros rokoni kapcsolatot nem forszírozzuk túlságosan. Múltak a hetek, nászút, új munkahely, új szolgálati lakásba való költözés... elterelték az eseményekről a gondolatainkat is, amikor hívtak bennünket anyósom, hogy a pesti „úriembernél” agydagánatot diagnosztizáltak. Imádkoztunk érte, de nem látogattuk meg, mert a „tüske” ott volt bennünk. Az esküvőnk előtt sem volt túl szoros a rokoni kapcsolat, talán háromszor, ha találkoztunk előtte. Így múltak a hónapok, amikor egyszer csak jött a halálának a híre és az üzenete a halálos ágyáról: Bocsássunk meg neki a cselekedetért. Persze, hogy megbocsátottunk.

Ellenben nem akkor, hanem még hamarabb, mert nem akartuk, hogy a mi életünket és hitéletünket mérgezze ez az esemény. Nem volt könnyű, és ma, amikor 25 év távlatából visszaemlékszem erre az dologra, most is összeszorul a szívem, hogyan tud a sátán belerondítani az Isten csodálatos dolgai-ba.

„Megbocsátok, de nem felejték” - tartja a jó kis magyar mondásunk. Mert mi magyarok aztán nagyon tudunk haragot tartani. Sokat gondolkoztam ezen a mondáson és a saját életemen, és most ezzel a történéssel kapcsolatban is. Ma sem tenném másképp, mint tettem 25 éve. Talán elmentem volna meglátogatni a betegágyán. Talán beszélhettem volna neki a minden bűnt megbocsátó Istenről. De nem tettem. Ha ezzel vétettem Isten ellen, akkor kérem a bocsánatát, de tényleg nem lehet elfelejteni ezeket a „tüskéket”. Azonban lehet megbocsátani és kell is! A „tüskék” pedig maradjanak meg az emlékeze-

tünkben, hogy ezzel is vissza tudjunk emlékezni arra, hogy ezen keresztül mit lehetett volna másként csinálni, hogyan tanított ebben az élethelyzetben az Úr.

Kívánom neked kedves Testvérem, ha neked is van ilyen „tüske” az életedben, akkor nem kell azt teljesen kiradírozni az élettörténetedből, mégis tudnod kell megbocsátani és azzal a szeretettel fordulni a másik fél felé, amire az Úr Jézus Krisztus adott példát: „*ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!*” (János 13,34). És milyen volt ez a szeretet? Olyan, amely képes volt önmagát is feláldozni, hogy megmutassa, hogy mennyire szeret Téged és engem! Hiszed ezt? Érted ezt? Éled ezt? ÉRTED tette ezt!

T.Viki

Harag és ellenségszeretet! Róm 5,8-9

Tulajdonképpen végiggondolva a legutóbbi találkozáskor elhangzó kérdéseket, egyszerre válaszolok. Senkire nem haragszom. Volt bennem Vilmos testvéremmel szembe egy felé irányuló igen kemény harag, de ennek a levét is én ittam meg. Mert idebentről könnyű a levélben leírni dolgokat vagy a telefonba mondani bármit is, amikor nem tudom mi folyik kint az életben. Le van az agyam tapadva a bekerülésem napjáig, és abban a világban ragadtam.

Eltelt 13 év, és ezalatt nem figyeltem semmi olyan dologra, hogy nekem megállt az élet, de odakint rendesen megy az idő. Telnek múlnak az évek és én még mindig ott vagyok, ahol bekerültem. Közben 2018-tól bátyám hallani sem akar rólam, sógornőm sem. Mindazért, mert haragból írtam egy olyan mocskos levelet, amit azóta is nagyon bánok. Örülök, hogy édesanyám és anyukám, valamint a veletek, Mécsesekkel való találkozás óta eltelt idő rávilágított arra, én még véletlenül sem haragudhatok meg senkire. Miért? Mert mindent magamnak és makacsságomnak köszönhetek. Nem foghatok semmit a drogra, alkoholra, gyógyszerre, senki nem mondta a családból, hogy nyúljak hozzá. Nem volt kötelező!

Az idő annyira megy, hogy 2022.02.15-én édesapámat majd nagymamámat elvesztve Juhász Tibor atyának köszönhetően találtam a Mécsesre, rátok. Ő volt az, aki azt mondta: „fiam, te csak gyertyát gyújtani jössz”, beszélt rólatok, beszéltem magamról és hogy mennyi harag és düh van bennem. Egyrészt az áldozat miatt, akit ismertem jól és csupán azért öltem meg mert be voltam drogozva - gyógyszerelve, és mert csúnyán beszélt a szüleimről. Akkor igencsak el kellett gondolkoznom azon, hogy kire vagy miért is haragudhatok én? Legyen családom, baráti köröm, élettársam vagy bárki más, sen-

kire nem haragudhatok, csak magamra!

Ezért a kemény burkot, amit magam körre építettem, csak a veletek való találkozás után kezdtem kinyitni. A Hit világában rájöttem, hogy boldog vagyok és jó érzés veletek ezen az úton menni, nagyon jó olvasni, rájönni olyan dolgokra amiket nem tudtam, vagy nem éreztem. Egyet tudok, ti megmutattátok a helyes utat, viszont makacsságomnak köszönhetően a tetteimért még mindig ezt a burkot bezárva tartom, és csak akkor nyitom résnyire, mikor veletek vagyok, vagy anyukámnak és a másik anyukámnak írok, vagy a Zsoltival beszélgetek vagy Kálmánnal, akiket csodálatos embereknek, barátnak ismertem meg, de a másik bennem lévő harag büntet, és azt mondja, Olivér, ezt nem érdemled meg. Minden bűnömért meg kell fizetnem és megérdemeltnek tartom a büntetésem, pedig kemény 43 évet adtak. De úgy gondolnom, hogy a felém, magam felé irányuló és bennem lévő haragot azért kell még a burokból tartanom, mert nem állok teljesen készen arra, hogy a Szentlélek meg-szólítson, pedig nagyon várom már.

A mostani immár három éve tartó utamon nektek köszönhetően az Úr megmutatta, megtanította, hogy se erre - se arra nem haragudhatok, tudja, mert hiszek benne, ám a makacsságomat még neki sem engedem most feltörni. Úgy vagyok vele, van időm, a hátralévő idő alatt szép lassan majd a burok el fog tűnni. Ebben hiszek, csak a türelmeteket kérem. A hitet nem lehet erőltetni, ti viszont a helyes utat mutattátok meg! Nekem ez az út kell!

Én ebben reménykedem, hogy ez a sok harag ami bennem van egyszer eltűnik és végre nem kell egy burokból élnem.

Köszönöm szépen türelmeteket!

Sz. Olivér

Az a gomba, amelyik földhöz csapja a kalapját és ugrál rajta, az mérgegsgomba. Az ilyet jó elkerülni. (Réka)

- Tudod, hogy mi a különbség a zongora és a hegedű között?
- Nem, nem tudom.
- Akkor ne vegyél, mert becsapnak.

- Szeretném megkérdezni tőled, tudod, hogy mi a különbség a zongora és a hegedű között?
- Nem, nem tudom.
- Nos, a zongorát nem tudod a válladdal az állad alá illeszteni, hogy játszhas rajta.

Drága uram, mindent meg fogunk tenni, hogy otthoni körülményeket biztosítsunk önnek - fogadja a vendéget a kis panzió tulajdonosa.
- Öszintén szólva nem erre számítottam. Csendben és nyugalomban szerettem volna eltölteni ezt a hetet!

Ácsot keresek, mert ez itt holnap már nem jön

Humor

Egy férfi eltéved a hőlégballon-jával. Lejjebb ereszkedik, lenn a földön meglát egy nőt, és odakiált hozzá:

- Elnézést, tudna nekem segíteni? Megígérttem egy barátomnak, hogy találkozom vele egy órával ezelőtt, de eltévedtem, és most azt sem tudom, hogy hol vagyok.

A nő a földön így felel:

- Ön egy hőlégballonban tartózkodik, körülbelül 10 méterrel a talaj felett. Az északi szélesség 40. és 41., illetve a nyugati hosszúság 59. és 60. foka között van.

- Maga biztosan mérnök - mondja a hőlégballonos férfi.

- Az vagyok - feleli a nő - Honnan tudta?

A hőlégballonos férfi így válaszol:

- Minden, amit mondott nekem, technikailag korrekt, de fogalmam sincs, hogy mit kezdjek az Öntől kapott információkkal, és az a helyzet, hogy még mindig nem tudom, hol vagyok. Öszintén szólva nem volt túlzottan segítségemre. Csak feltartott az utamban.

A nő erre így vélekedik:

- Maga pedig szerintem politikus.

- Igen, - bólint a hőlégballonos férfi egyetértően - de ezt honnan tudta?

A nő azt feleli:

- Nem tudja, hogy hol van, sem azt, hogy hová tart. Jelenlegi pozíciójába a kedvező széljárás sodorta. Olyan ígéretet tett, amiről fogalma sincs, hogy hogyan fogja betartani, és a maga alatt lévő emberektől várja, hogy megoldják az Ön problémáit. Igazság szerint pontosan ugyanabban a helyzetben van, mint mielőtt találkoztunk, de állítása szerint most már én tehetek róla! :-)

Egy nő sorban áll a postán, amikor észreveszi, hogy előtte egy középkorú, kopaszodó férfi rengeteg, szívekkel teli képeslapra kis szivecske-bélyegzőt nyomkod, majd elővesz egy parfümös üveget, és az összes lapot egyenként befújja.

A nő nem bírja megállni szó nélkül:

- Mondja, maga mit csinál?

- Szétküldök 1000 darab Valentin-napi képeslapot azzal a szöveggel, hogy: "Találd ki, ki vagyok!"

- De miért? - Válóperes ügyvéd vagyok.

Bíró: - Mondja vádlott: úgy zajlott a betörés ahogyan azt az ügyvéd úr előadta?

- Hát, nem pontosan de az ő módszere sem rossz.

**-A kakasotok milyen fajta?
-Nem tudom, de magázzuk!**

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.